

תת"ע 10236/05/16 - מדינת ישראל נגד יורי רזניקוב

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תתע"א 10236-05-16 מדינת ישראל נ' רזניקוב
בפני כבוד השופט אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יורי רזניקוב

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום בו מיוחסת לו עבירה בניגוד לתקנה 47(ד) בתקנות התעבורה.

הנאשם השיב לאישום באופן הבא:

"אני מסכים כי ביום 19.5.16 אני נהגתי במקום שרשום בכתב האישום ויצאתי לעקיפה של שני רכבים פרטיים. אני מסכים שבנתיב ממול נסע רכב פרטי ומאחוריו ניידת משטרה אבל במקום היה קו מקווקו, מותר היה לעקוף ואחרי שסיימתי את העקיפה וחזרתי לנתיב שלי עדיין נשאר מרחק של כ- 150 מטר מינימום ביני לבין הרכבים שהיו ממול. במצב הזה העקיפה הייתה תקינה ולא ביצעתי כל עבירה"

מטעם המדינה העיד עד אחד - השוטר חיים ברכה (להלן- ע.ת 1)

במהלך עדותו הגיש השוטר נסיבות מדפסות של המקרה (ת/1), מזכר נלווה בכתב יד (ת/2)

וסקיצה של מהלך האירוע המתואר בנסיבות (ת/3).

בהתאם לעדותו הראשית של ע.ת 1 וחומר הראיות הכתוב אשר הוגש מטעמו עולה גרסתו הבאה:

עת נהג השוטר בניידת משטרה בכביש 90 בקילומטר 188, נסע לפני הניידת רכב אחר.

ע.ת 1 וכן הרכב שלפניו נעו על הכביש מכיוון צפון לכיוון דרום.

עת התקרבו השניים לעקומה שמאלה, נסעו בנתיב שמולם (המוביל תנועה מדרום לצפון) שלושה כלי רכב כאשר הנאשם נוהג ברכב השלישי באותה השיירה.

לפתע הבחין ע.ת.1 ברכב הנאשם (אוטובוס זעיר מסוג מרצדס בצבע שחור) יוצא לעקיפה כפולה של שני הרכבים שלפניו, וכתוצאה מאותה העקיפה נאלץ הרכב שלפני הניידת וכן הניידת לבלום הרכבים והכל כדי למנוע תאונה עם הרכב בו נוהג הנאשם. ע.ת.1 הסביר כי בשל קיומו של שול צר מאד במקום, יכולת התזוזה מהנתיב הייתה מועטה ולכן עיקר התגובה של שני הרכבים למהלך העקיפה ממול הייתה בלימה של הרכבים.

ע.ת.1 הורה לנאשם לעצור כאשר זה חלף אותו ומיד ביצע פרסה לכיוונו לצורך רישום הדוח.

את הגרסה המתוארת לעיל תעד ע.ת.1 גם בסקיצה מפורטת (ת/3) שם מתואר מהלך העקיפה, הסטייה מנתיב של ע.ת.1 והרכב שלפניו וביצוע ה"פרסה" אחר הנאשם.

ע.ת.1 נחקר בקצרה על ידי הנאשם (בסה"כ 5 שאלות) במהלך ביקש הנאשם לדעת באיזה שלב הורה לו ע"ת.1 לעצור.

תשובתו של ע.ת.1 הייתה כי רק כאשר הנאשם היה קרוב אליו.

לשאלה האם אירוע זה היה לאחר סיום העקיפה, השיב העד כי אינו זוכר.

הנאשם ביקש כי ע.ת.1 יאשר כי פתיחת החלון לוקחת מספר שניות אך העד העיד כי המדובר בפעולה של שנייה אחת הכוללת לחיצה על כפתור.

מעבר לנתונים אלה לא הראה הנאשם בחקירתו הנגדית את ע.ת.1 כי עדותו אינה מדויקת.

לא הוכחו כל סתירות ולמעשה לא חלק הנאשם בשאלותיו את ע.ת.1 על הגרסה שהציג העד בפניו.

הלכה למעשה נותרה גרסתו של ע.ת.1 בשלמותה ללא כל אינדיקציה לאי אמירת אמת.

פרשת ההגנה -

מעדותו של הנאשם למדתי כי אירוע העקיפה אכן התרחש בדיוק כפי שתיאר ע.ת.1.

הנאשם עצמו מאשר כי עת נוהג אוטובוס זעיר בו נסעו 9 נוסעים, הוא יצא לעקיפה כפולה של שני רכבים אשר נסעו לפניו וזאת כאשר הוא במהירות של כ-90 קמ"ש.

הנאשם סבר כי פעולתו ביציאתו לעקיפה זו תקינה לחלוטין ולא יצרה כל סיכון למשתמשי הדרך.

אף שבסיום העקיפה טען הנאשם למרחק של כ-150-200 מטר בינו לבין הניידת ממול, עדיין סבר כי המדובר במצב תקין לחלוטין. (ראה עדות הנאשם עמוד 9 שורה 2)

אדגיש כבר בשלב זה כי גם אם גרסת הנאשם נכונה (ואין אני משוכנע שכך הדבר) לא הצלחתי להבין מדוע הסיטואציה שמתאר הנאשם אינה יוצרת סיכון, ואסביר דברי:

אין חולק כי לפני ניידת המשטרה נסע רכב נוסף אשר בהכרח היה קרוב יותר לנאשם עת זה יצא לעקיפה.

אם הנאשם טוען כי בסיום העקיפה היה המרחק בינו ובין הניידת כ- 150 עד 200 מטר, או אז המרחק שבינו לבין הרכב שלפני הניידת היה קצר משמעותית.

הנאשם העיד על עצמו כי נהג במהירות שבין 90-100 קמ"ש מה שהופך את קצב ההתקדמות שלו ל- 30 מטר לערך בכל שנייה.

בהנחה שניידת המשטרה והרכב שלפניה נעו במהירות דומה, "סוגרים" רכב הנאשם והרכב שלפני הניידת את המרחק שביניהם בקצב של 60 מטר לערך בכל שנייה.

המשמעות היא כי לקראת סיום העקיפה של הנאשם היה הרכב שלפני הניידת במרחק של כ- 3 שניות לכל היותר מתאונה חזיתית עם רכב הנאשם אלא אם היה בולם את רכבו ומאפשר בכך הגדלה של פרק הזמן.

ברור שבמזל רב תאונה בפרשה זו לא התרחשה בסופו של יום.

הנאשם לא הואשם בגרימת תאונה אלא ביצירת מצב מסוכן אגב עקיפה.

ע.ת. 1 ד"ק גם לפי עדות הנאשם בכל הפרטים אשר מסר ורק בשאלה האם העקיפה הסתיימה במרחק בטוח, חלוקים הצדדים.

אם ע.ת. 1 ד"ק בכל פרטי האירוע, וכי מדוע שישקר ביחס לטענה לפיה הרכב שמולו בלם וכך גם הוא עצמו כדי להימנע ממצב של "כמעט תאונה" עם הנאשם המגיע ממול?

וכי למה ישנה לפתע ע.ת. 1 את כיוון נסיעתו ויחל בעיכובו של רכב אחר אגב ביצוע פניית פרסה אחריו אם לא התרחש כל אירוע חריג אשר יצר כלפיו סכנה?

הטענה לפיה ע.ת. 1 יצר אירוע שלא היה ולא נברא אינה מתקבלת על הדעת בעיני בנסיבות האירוע וברמת הפירוט שלו על ידי ע.ת. 1.

טענת הנאשם לפיה עדות השוטר אינה נכונה רק ברכיב זה (הצורך לבלום ולסטות) אינה מתיישבת עם ההיגיון, קל וחומר כאשר קבלת עדות הנאשם עצמו מייצרת בחישוב פשוט מצב שהוא מסוכן.

נהג המסיע נוסעים באוטובוס זעיר לוקח לידי אחריות על חיי נוסעיו (במקרה זה 9 נוסעים).

יתכן וותק הנהיגה הרב של הנאשם כנהג מקצועי הוא אשר יצר אצלו בטחון רב מדי בהתאם לו הרשה לעצמו לצאת לעקיפה כפולה של שני רכבים כאשר רכב אחר מצוי בנתיב מולו (גם אם סבור הוא כי רכב זה "רחוק מספיק").

עובדתית, הערכת המרחק של הנאשם בפרשה זו לא הייתה טובה ויצרה פחד אצל הרכב שהיה לפני הניידת וכן אצל ע.ת 1 שכן שני רכבים אלה נאלצו לבלום ואף לסטות קלות כדי לחמוק ממצב הסכנה שיצר הנאשם ולדברי ע.ת 1 מ"מצב תאונה".

אני דוחה את טענות הנאשם לפיהן עקיפתו את שני הרכבים הייתה תקינה ולא יצרה כל סיכון.

אני מקבל את עדותו של ע.ת 1 כעדות מהימנה ומקבל את גרסתו לפיה הרכב שלפניו והוא עצמו נאלצו לבלום ולהאט את מהירות נסיעתם כדי להימנע מתאונה עם הנאשם.

אני סבור כי החלטת הנאשם לצאת לעקיפה כפולה של שני רכבים במקום בו עקף היא החלטה מסוכנת אשר יצרה מצב מסוכן על הכביש.

אני קובע כי המדינה הוכיחה את יסודות העבירה בניגוד לתקנה 47(ד) מעבר לכל ספק סביר ולכן אני מחליט להרשיע את הנאשם בביצוע העבירה שיוחסה לו.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017, במעמד הצדדים